

for Bysygekasserne til at være bange, fordi man ændrer det til, at ingen kan optages som Medlem, forinden han er fyldt 14 Aar. Thi hvis det Forhold, som det ærede Medlem omtalte, er til Stede — hvad jeg ingenlunde benægter —, at en hel Del Børn er hjemme, indtil de ere 15 Aar, tror jeg, at det vil være i Overensstemmelse med Lovens Aand og Mening, om man indsætter i Loven for de Sygekasser, hvor saadant viser sig at være nødvendigt, en Bestemmelse om, at der ydes Sygehjælp til hjemmeværende Børn under 15 Aar. Jeg tror derfor, at den foreslaaede Ændring vil kunne virke til den gode Side, og saa vidt jeg foreløbig kan se, vil jeg kun kunne være glad ved at stemme for den.

De øvrige Ændringer skal jeg ikke udtale mig ret udførligt om, idet jeg i alt væsentligt kan slutte mig til, hvad den højtærede Indenrigsminister udtalte i den Henseende. Men jeg vil sige om den nye Paragraf, som man foreslaar, at jeg er noget skeptisk overfor det gode, som den skulde bringe. Jeg indrømmer, at hvis man kunde komme til en Ordning ved hvilken man kunde bilægge Strids-spørgsmaal mellem Læger og Sygekassebestyrelser og Sygekassemedlemmer, vilde der være opnaaet et stort Gode, thi dette er egentlig det brændende Spørgsmaal. Overalt i Landet er Spørgsmaalet om Læger kontra Sygekasser oppe. Jeg tror imidlertid, at det er af en saadan Beskaffenhed, at det vil blive meget svært for et Voldgiftsraad at udrette noget der, hvor Sagerne først ere stillede paa Spidsen af en af Parterne. Der er imidlertid et andet Middel, som jeg vil nævne, skønt jeg ikke ved, om det vil kunne bringes til Anvendelse ved denne Lejlighed. Kunde man ikke ændre Sygekasseloven saaledes, at Sygekasserne ikke have Forpligtelse til at yde Lægehjælp, men at de i Stedet for kunde give Medlemmerne højere Dagpenge? Det er en Udvej, som har været nævnt adskillige Gange, naar Sagen har været stillet paa Spidsen under en Kamp mellem Læger og Sygekasser, og jeg nævner det her, fordi det utvivlsomt vilde være det sikreste Middel til at hindre disse Stridigheder.

Om Sygekassernes økonomiske Tilstand vil jeg sige, at Sygekasserne ere blevne noget daarligere stillede i Tidens Løb, dels ved, at Lægernes Honorarer ere stegne, dels ved, hvad Lovgivningen har paalagt dem. Da vi gav Bestemmelsen om, at Sygekasserne skulde afholde Udgif-

terne ved Medlemmernes Ophold paa et Tuberkulosesanatorium, paalagde vi Sygekasserne en ny Byrde, uden at vi gav dem Midler til at dække disse Udgifter, og jeg vilde derfor ønske, at man kunde komme til ved Statstilskuddet at give Sygekasserne et dertil svarende Beløb udover det, de nu faa.

Fördelingsspørgsmaalet tør jeg ikke paa det nuværende Tidspunkt udtale mig om. Det forekommer mig, at der er noget tiltalende i Forslaget, men efter de Bemærkninger, der ere faldne derom fra Mænd, som have gjort det til Genstand for en Beregning, er jeg noget betænkelig ved det. I Almindelighed vil jeg sige, at Sygekasser bør, hvis det overhovedet er muligt for Statskassen, have noget mere i Statstilskud, end de hidtil have faaet, af Hensyn til de Tuberkuloseomkostninger, som ingen har tænkt paa, da Sygekasseloven blev given.

Saa er der endnu et Spørgsmaal, som for mig er meget stort, og som har været nævnt adskillige Gange under denne Forhandling. Det er Spørgsmaalet om, hvorledes vi skulle komme de allerfattigste til Hjælp. Det kan ikke nægtes — det er noget, som alle vi, der have arbejdet med Sygekasserne, navnlig i Byerne, i en Aarrække, have sørgelige Erfaringer for —, at det har vist sig, at der er en stor Mængde Mennesker, der gerne vilde optages i en Sygekasse, hvis de blot havde de nødvendige Penge dertil. Disse mange Mennesker bør der gøres noget for, thi det er dem, der trænge allerhaardest. Det er meget godt, at vi hjælpe dem, der ere noget bedre stillede, men bedst var det, om vi kunde finde en Ordning, hvorefter de, der trænge allermost, ogsaa kunde faa den Hjælp, de trænge til.

Jeg skal slutte med at anbefale Forslaget til velvillig Behandling og bede om, at man navnlig vil tage det Spørgsmaal med op under Overvejelse, hvorledes vi bedst vilde kunne hjælpe dem, der trænge haardest.

Berntsen: Det er ikke for at holde et længere Foredrag, at jeg har tilladt mig at begære Ordet i Aften. Da vi for knap en Maaned siden behandlede det af Socialdemokraterne indbragte Lovforslag om Sygepleje, havde jeg Lejlighed til at udtale mig om Sagen i al Almindelighed. Jeg vil blot med et Par Ord anbefale det foreliggende Lovforslag til velvillig Behandling i det Udvalg, der faar med Sagen at bestille.